

# KULTÚRHARC

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 21. szám, 2019. május 24.

Kitűnő színész barátom segítségével révén volt szerencsém élvezni a kolozsváriak *Velencei kalmár* előadását a Vígben. Shakespeare (szerintem) legjobb darabját szenzációs rendezésben láthattuk. A grúz rendező bravúrosan oldotta meg a megoldhatatlannak látszó feladatot. Hű tudott maradni a szerzőhöz, egyszersmind érvényes – humánus és keresztényi – mondanivalót adott nekünk, Auschwitz utániaknak. Amikor a darab vége felé Shakespeare legmodernebb és legjobban megírt nőalakja – történetesen férfinak adva ki magát – feloldja a feszültséget, és egy jogi fondorlattal jobb belátásra bírja az antiszemita kalmáron bosszút állni szándékozó zsidót, a nézőtér néma csöndben lélegzett fel. Kivéve az előttem ülő párt. Ők is megkönnyebbültek, de hangosan nevettek. Azt gondolom, örültek, hogy a zsidó póruul járt. A ruhatár felé menet láttam őket szemből. A férfin landestracht zakó volt, a hölgyön stilizált piros bocskai. Magyarul beszéltek.